

๑๕

สว่างไสวไปทั่ว
หมีนโลกธาตุ

พระธรรมาจารย์ธรรมาสัมพุทธเจ้า บัญญัติกล่าวว่า
เป็นเลิศกว่าสรรพสัตว์ทั้งหลาย ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ชนเหล่าใด
เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า ชนเหล่านั้นชื่อว่าเลื่อมใส ในบุคคลผู้เลิศ
ก็พลอันเลิศย่อมมีแก่บุคคลผู้เลื่อมใสในพระพุทธเจ้าผู้เลิศ

สวางไสวไปทวหม่นโลกธาตุ

๓๑๔

ธรรมกายเป็นของจริง มีอยู่ภายในตัวของพวกเราทุกคน เป็นสิ่งที่เราสามารถเข้าถึงได้ ถ้าเรามีความเพียรทำกันอย่างสม่ำเสมอและทำอย่างถูกวิธี จะต้องเข้าถึงกันหมดทุกคน เพราะธรรมกายมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน ธรรมกายนี้เป็นหลักของโลก เป็นหลักของพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อเข้าถึงธรรมกายได้ ย่อมได้ชื่อว่า ถึงพระตถาคตเจ้า เนื่องจากตถาคตคือธรรมกาย และธรรมกายก็เป็นชื่อของพระตถาคตเจ้า อีกทั้งเป็นแก่นของพระพุทธศาสนา เราจะซาบซึ้งถึงคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และรู้จักพระพุทธรูปมากยิ่งขึ้น ต่อเมื่อได้ลงมือปฏิบัติ จนเข้าถึงพระธรรมกายภายในตัว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อัคคัปปสาทสุตฺต ว่า

“ตถาคโตะ เตส อคฺคณฺหาติ อรหํ สมฺมาสมฺพุทฺโธ เย ภิกฺขเว พุทฺเธ ปสนฺนา อคฺเค เต ปสนฺนา อคฺเค โข ปน ปสนฺนาใน อคฺโค วิปาโก โหติ

พระตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า บัญญัติกล่าวว่า เป็นเลิศกว่าสรรพสัตว์ทั้งหลาย คู่ก่อนภิกษุทั้งหลาย ชนเหล่าใดเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า ชนเหล่านั้นชื่อว่าเลื่อมใสในบุคคลผู้เลิศ ก็พลอันเลิศย่อมมีแก่บุคคลผู้เลื่อมใสในพระพุทธเจ้าผู้เลิศ”

สว่างไสวไปทั่วหมื่นโลกธาตุ

๓๑๕

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ กว่าที่ท่านจะได้ตรัสรู้
อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ท่านต้องสร้างบารมีย่างเอาชีวิต
เป็นเดิมพันนับภพนับชาติไม่ถ้วน บารมีจึงจะเต็มเปี่ยมบริบูรณ์
พระพุทธรองค์เป็นตัวอย่างของนักสร้างบารมีที่สมบูรณ์ที่สุดที่ใครๆ
มีอาจจะเทียบได้ ทรงเป็นผู้ประเสริฐสุดในภพทั้งสาม คือ กามภพ
รูปภพ และอรุภพ ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล
พระพุทธรองค์ทรงเป็นผู้เลิศที่สุด และเป็นเนืองนาบุญของโลก
ทรงเป็นทักษิณียบุคคลอันยอดเยี่ยม เพราะฉะนั้นบุญที่เกิด
จากการทำจิตให้เลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระคุณ
ของพระพุทธรองค์ จึงมีอานิสงส์ยิ่งใหญ่ไพศาลจะนับจะประมาณ
มิได้ ความเลื่อมใสในพระพุทธรเจ้าเป็นทางมาแห่งบุญกุศล ที่จะ
ทำให้ทุกคนมีความสุขความเจริญรุ่งเรืองตลอดกาลนาน

ความเป็นผู้เลิศของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เนื่องมาจาก
บารมีธรรมที่ได้สั่งสมมานับภพนับชาติไม่ถ้วน พระองค์ได้ตรัสรู้
อริยสัจ ๔ โพชฌงค์ ๗ เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นลัทธิพญุตญาณ
ทศพลญาณของแต่ละพระองค์ก็เหมือนๆ กัน แต่เพราะกำลัง
บารมีที่สั่งสมมาไม่เท่ากัน ทำให้ทรงแนะนำเหล่าเวไนยสัตว์
ให้ตรัสรู้ธรรมตาม ได้ไม่เท่ากัน

การสร้างบารมีของพระโพธิสัตว์เจ้าที่ปรารถนาพุทธภูมินี้

สว่างไสวไปทั่วหมื่นโลกธาตุ

๓๑๖

กำหนดอย่างต่ำที่สุด ๒๐ อสงไขย ๑๐๐,๐๐๐ มหากัป เป็นพระพุทธรูปเจ้าประภทปัญญาธิกะ คือ ทรงยิ่งด้วยปัญญา ถ้าเป็นประภทลัทธาธิกะนั้น ก็กำหนดระยะเวลาการสร้าง บารมีปานกลาง คือ ๔๐ อสงไขย ๑๐๐,๐๐๐ มหากัป และพระพุทธรูปเจ้าประภทวิริยาธิกะ ผู้ยิ่งด้วยความเพียรพยายาม ต้องสร้างบารมียาวนานเป็นพิเศษ คือ ๘๐ อสงไขย ๑๐๐,๐๐๐ มหากัป เวลาที่ยาวนานขนาดนั้น ต้องอาศัยกำลังใจที่สูงส่งมาก มิฉะนั้นความปรารถนาจะสำเร็จไม่ได้เลย นี่คือสาเหตุว่า ทำไม เราต้องเคารพนับถือบูชาสักการะพระพุทธรูป เพราะกว่าที่จะ ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธรูปเจ้านั้นยากจริงๆ

กำลังใจที่จะนำพาตัวท่าน และสรรพสัตว์ไปสู่ฝั่งพระนิพพานนั้น มีผู้รู้ได้อุปมาไว้ว่า หากจะต้องเหยียบข้ามสกลจักรวาลที่เต็มด้วยถ่านเพลิงร้อนแรง ด้วยหวังว่าหากก้าวข้ามพ้นจะได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านก็ยินดีที่จะก้าวเดินไปบนถ่านเพลิงโดยไม่มีข้อแม้ข้ออ้าง และเงื่อนไข แม้จะต้องก้าวข้ามสกลจักรวาลที่เลื่อนกล่นด้วยหอก และหลาว หรือว่าเย็นน้ำข้ามทะเลเพลิงที่เต็มไปด้วยสัตว์ร้ายนานาชนิด ท่านก็จะอดทนไม่ย่อท้อ เพื่อข้ามขึ้นฝั่งแห่งสัพพัญญุตญาณให้ได้ มโนปณิธานของท่านยิ่งใหญ่ขนาดนั้นทีเดียว เมื่อเกิดมาก็ภพก็ชาติความปรารถนาอันยิ่งใหญ่นี้ก็ยังคงติดแน่นอยู่ในใจอย่างมั่นคง เกิดมาก็

สว่างไสวไปทั่วหมื่นโลกธาตุ

๓๑๖

สร้างบารมีเรื่อยไป ทั้งบารมี ๑๐ ทศ อุปบารมีที่ต้องเสียสละ เลือดเนื้อเป็นทานหรือกระทั่งปรารถนาบารมีที่ต้องแลกมาด้วยชีวิต ท่านก็ประพฤติปฏิบัติมานับภพนับชาติไม่ถ้วนแล้ว

*โอกาสนี้มีตัวอย่างการสร้างมหาทานบารมีของ พระมิ่งคล้ามมาสัมพุทธเจ้า ผู้มีรัศมีกายสว่างไสวกลบหมื่นโลกธาตุมาให้ทุกๆ ท่านได้รับทราบกันว่า ทำไมพระพุทธองค์ถึงมีพระฉัพพรรณรังสีที่สว่างไสวกว่าพระพุทธเจ้าพระองค์อื่นๆ มากนัก ตามปกติแล้ว พระรัศมีที่เปล่งออกจากพระสรีระของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์อื่นๆ โดยทั่วไปมีประมาณ ๔๐ คอก แต่ว่าพระรัศมีจากพระสรีระของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า มิ่งคละ แผ่ออกไปหมื่นโลกธาตุอยู่ตลอดเวลาเป็นนิตย์ ต้นไม้ ภูเขา มหาสมุทร หรือวัตถุต่างๆ เปล่งปลั่งสว่างไสวไปหมด เหมือนกับเอาแผ่นทองคำมาหุ้มไว้

พระชนมายุของพระองค์มีประมาณ ๙๐,๐๐๐ ปี ตลอดระยะเวลาที่พระองค์ทรงพระชนม์ชีพนั้น พระจันทร์ พระอาทิตย์ หรือแสงสว่างใดๆ ในแสนโกฏิจักรวาล ไม่อาจเปล่งรัศมีของตนได้ แสงสว่างเหล่านั้นจะถูกรัศมีของพระพุทธองค์ครอบคลุม

สว่างไสวไปทั่วหมื่นโลกธาตุ

๓๑๘

ไว้หมด หมูลัตว์เที่ยวไปด้วยแสงสว่างของพระพุทธเจ้าอย่างเดียว
โลกธาตุสว่างไสวตลอดเวลาไม่มีกลางคืน ลัตว์โลกจะกำหนด
กลางคืน และกลางวันด้วยการสังเกตดอกไม้เบ่งบานในยามเช้า
และจะหุบในเวลาเย็น กำหนดเสียงนกร้องเป็นเวลาเช้า เมื่อนก
บินกลับคืนสู่รังก็หมายถึงว่าพลบค่ำแล้ว

อาจมีผู้สงสัยว่า พระลัมมาลัมพุทธเจ้าพระองค์อื่น
สามารถทำอย่างนี้ได้ไหม อันที่จริงพระลัมมาลัมพุทธเจ้าทุก
พระองค์ เมื่อปรารถนาจะแผ่พระรัศมีไปสู่หมื่นโลกธาตุ หรือยิ่ง
กว่านั้นก็สามารถทำได้ เพียงแต่จะอยู่ไม่ได้นาน เพราะกำลัง
บารมีที่สั่งสมมาแตกต่างกัน

พระมังคลลัมมาลัมพุทธเจ้าที่ทรงมีพระรัศมีแผ่เป็นนิตย์
นั้น เพราะในอดีตชาติสมัยที่พระองค์เป็นพระโพธิสัตว์ บำเพ็ญ
มหาทานบารมี เมื่อครั้งออกบวชเป็นฤๅษีประทับอยู่ที่เขาเวทก
พร้อมพระโอรสพระธิดา และพระมเหสี สมัยนั้นมียักษ์ตนหนึ่งชื่อ
ขรทาลุเกะ รู้ว่าพระองค์มีพระทัยในการให้ทาน ใครขออะไรก็ให้
หมด จึงแปลงเพศเป็นพราหมณ์เข้าไปทูลขอพระโอรสพระธิดา
ทั้งสองพระองค์ พระโพธิสัตว์ทรงยินดีว่าเรingers จะได้ถวาย
พระโอรสพระธิดาสุดที่รักเป็นทานเพื่อบ่มบารมีให้แก่วรรพ
ตั้งจิตอธิษฐาน และทรงมอบพระโอรสพระธิดาทั้งสองให้แก่

สว่างไสวไปทั่วหมื่นโลกธาตุ

๓๑๕

ยักษ์ที่แปลงมา ขณะถวายพระโอรสพระธิดาเป็นทานไปนั้น ทั้งแผ่นดินและผืนน้ำก็เกิดลั่นสะเทือนเลื่อนลั่น แสดงอาการ ชื่นชมอนุโมทนาในมหาทานของพระองค์

เมื่อยักษ์ถวายพระโอรสพระธิดาทั้งสองเดินไปยังไม่ทันกลับ สายตาของพระโพธิสัตว์ มันก็จับหักคอแล้วเคี้ยวกินด้วยความ เอร็ดอร่อยต่อหน้าต่อตา พระโพธิสัตว์ยืนมองดูลูกที่ร่ำร้องด้วยความ เจ็บปวดทรมานอย่างนั้น ท่านก็ไม่สะทกสะท้าน ไม่หวั่นไหว เพราะถือว่าได้สละเป็นทานไปแล้ว ทันทียักษ์อำปาก ธารโลหิตสดๆ ก็หลั่งออกจากปาก พระโพธิสัตว์เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ก็ได้เสียพระทัย เสียตายหรือเสียใจ ความโกรธ-แค้นต่อยักษ์ไม่ได้เกิดขึ้นแม้เพียงชั่วขณะจิต ทรงรักษาความปิติ ปราโมทย์ใจไว้ ดำริว่า สุกุทินุ วต เม ทานํ ทานนี้ เป็นทานที่เราให้ดีแล้วหนอ

ในขณะที่เกิดปิติท่วมท้นอยู่นั้น พระโพธิสัตว์ทรงตั้ง ความปรารถนาว่า “ด้วยอานิสงส์ที่ได้ให้พระโอรสพระธิดาเป็น ทานนี้ ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า เมื่อเราได้บรรลุธรรม เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ขอรัศมีทั้งหลายจง แผ่ชานออกจากสรีระเหมือนดังปิติที่เกิดขึ้นในขณะนี้เถิด” ในที่สุดความปรารถนาของพระองค์ก็เป็นผลสำเร็จ คือ ท่านมี

สว่างไสวไปทั่วหมื่นโลกธาต

๓๒๐

รัศมีกายสว่างไสวไปทั่วหมื่นโลกธาต

นอกจากนี้ พระองค์ยังมีบุญพิเศษอีกอย่างหนึ่งที่ได้บำเพ็ญไว้ คือ เมื่อครั้งพระองค์เป็นพระโพธิสัตว์ ได้เห็นเจดีย์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง เกิดความศรัทธาเลื่อมใสมากเป็นพิเศษ จึงคิดจะสละชีวิตเป็นพุทธบูชา ได้เอาผ้ามาพันสรีระของตนเหมือนพันคบเพลิง เอาเนยใสใส่ถาดทองคำ สูงประมาณ ๑ ศอกที่มีราคา ๑๐๐,๐๐๐ กหาปณะ จดประทับพันใสในถาดนั้นให้ลูกโหลง

พระโพธิสัตว์ได้ทูลถาदनั้นไว้บนศีรษะ แล้วจุดสรีระให้ลูกโหลงทั่วตัว เดินเวียนประทักษิณบูชาพระเจดีย์ตลอดราตรี้ด้วยจิตที่เลื่อมใสมีปิตินพระรัตนตรัยเป็นอารมณ์ และด้วยพุทธานุภาพ เส้นขนแม้เพียงเส้นหนึ่งของพระองค์มิได้ไหม้เลย ด้วยวิบากแห่งกุศลกรรมนั้น พระวรกายของพระมังคลสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงมีรัศมีแผ่ซ่านไปทั่วหมื่นโลกธาต

เราจะเห็นว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์นี้มีอานุภาพที่เป็นอจินไตย มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ไพศาล เราเลื่อมใสในบุคคลผู้เลิศเช่นพระองค์ ผลบุญอันเลิศย่อมบังเกิดขึ้นกับตัวเราอย่างที่จะประมาณมิได้ ความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยจึงเป็นทางมาแห่งกุศลใหญ่ ที่จะทำให้เราได้บรรลุ

สว่างไสวไปทั่วหมื่นโลกธาตุ

๓๒๑

มรรคผลนิพพานตั้งแต่เยาว์วัย จึงควรอย่างยิ่งที่เราจะยึด
พระพุทธรองค์ ยึดพระรัตนตรัยเป็นสรณะจนตลอดชีวิต และให้
หมั่นกล่าวสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัยเป็นประจำสม่ำเสมอ
เพื่อใจของเราจะได้สะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส และจะเป็นพลวปัจจัย
ให้ได้เข้าถึงพุทธภาวะ คือ พระธรรมกายภายในที่สว่างไสวอยู่
กลางกายของพวกเราทุกๆ คน

